

У заполярному тумані

Микола Руденко

У заполярному тумані,
Де спомин душу холодить,
На піднебесному вулкані
Прозорий велетень сидить.

Він сам — туман чи, може, гало,
Чи, може, вічності душа...
Його палило і стругало
Те, що добу не прикраша.

Не врятували запоруки,
Хоч він народи врятував.
І пам'ятник йому за муки
Іще ніхто не скасував.

Та Сонце скульпторів не ждало,
Ту постать врізало в туман.
Як пам'ятник, могутнє гало
Серед снігів до неба встало,
І п'єдестал йому — Вулкан.